

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Մեղմ հանդիմանությամբ, բայց վրդովված) Ուղարկած...

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – Բավական է, մի համարձակվիր պաշտպանել նրան իմ մոտ: Քեզանից առաջ ես եմ ճանաչել նրան: Ես ատում եմ այդ մարդուն: Ատում եմ հոգուս բոլոր ուժով: Նա ապերախտ է, ինչպես օք, որին մեր հայրը տաքացրել է իր ծոցում: Եվ ես զարմանում եմ, որ հայրիկը մինչև օրս նրան ցույց չի տվել մեր տան դռները:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Հառաչելով) Ով գիտե այդ այնքան էլ հեշտ չէ:

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Կանգ առնելով և խիստ) Ուխտա, դու շափից անցնում ես: Դու պետք է շատ անպիտան աղջիկ լինես, որ հավատաս հարազատ ծնողիդ զրպարտողին:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Նոյն եղանակով) Ախ, գուցե, շատ եմ փափազում շիավատալ, բայց...

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Ընդհատելով) Բայց վախենում ես զրկվել նրա բարեհաճ ուշադրությունից, այնպես չէ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ի՞նչ ես ուզում ասել: Որ սիրո՞ւմ եմ Օքարյանին: Այն, սիրում եմ և շատ եմ սիրում, թող այս հայտնի լինի քեզ և ամենքին: (Անցուդարձ է անում):

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Ծաղրաբար, ատելությամբ ու նախանձով) Ինչ քաջն ես, իսկ և իսկ հերոսուիի: Ասենք, ես վաղուց գիտեի այդ: Բայց չէի երևակայում, թե սերդ այնքան քունդ է, որ պատրաստ ես հորդ պատիվն անգամ զոհել նրան:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Միայն այն դեպքում, եթե այդ պատիվը մաքուր չէ:

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – Ի՞նչ ես ուզում ասել:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Այն, որ ես մի րոպե անգամ չէի տատանվի երես դարձնել Օքարյանից, եթե համոզվեի, որ նրա դատն արդար չէ: Այն, որ ես կսկսեի Աստծու պես պաշտել հայրիկին, եթե համոզվեի, որ նա անպարտ է իր ընկերոջ գերեզմանի առաջ: (Ընկճվելով, դառն ու մոայլ ձայնով): Հայրիկը մինչև օրս դեռ չի կարողացել հերքել Արտաշեսի պահանջը փաստերով: Մեր գերդաստանի գլխին կանգնած է մի սուլալի հանցանք: Նա ճնշում է իմ հոգին արծիճի պես: Ես չգիտեմ գլուխս ամոքից ուր քարցնեմ: (Նստում է բազկաքոռներից մեկի վրա և գլուխը դնում սեղանի վրա):

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Տակավին ծաղրաբար) Իհարկե, բացի քեզանից ո՞վ ունի պատվի մասին հասկացողություն կամ գերդաստանական հպարտություն: Մենք ամենք թերևամիտներ ենք: (Լուրջ): Երկուսից մեկը, կամ դու խելազարվել ես, կամ

այդ մարդը մի հասարակ ինտրիգան չէ, այլ խարդախ դև: Ուրիշ կերպ չեմ կարող բացատրել քո այժմյան տրամադրությունը: (Թերև լուրջունից հետո, մոտենում է) Լսիր Ռիտա, ես իմ հոր հարազատ զավակն եմ, պատրաստ եմ սիրել ու պաշտպանել նրան, թեկուզ նա վերջին տեսակի ավազակ լինի: Եվ ահա իմ ասելիքը. – քող քո Օքարյանը ինչ ուզում է հնարի իմ հոր մասին, իսկ ես կաշխատեմ խայտառակությամբ դուրս վոնդել նրան մեր տնից: Հասկացա՞ր: Դու կարող ես կատաղել իմ դեմ, թշնամանալ ինձ, քայց այդ ոչինչ նշանակություն չի ունենա ինձ համար: (Հեռանում է):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ախ, քող ով ինչ ուզում է անի, ինձ համար միևնույն է: Ես կլսեմ միայն իմ խղճի ձայնին: Ես կարծում եմ, որ չի կարող լինել ոչ որդիական և ոչ մի ուրիշ սեր՝ ստի և խաբեքայության մեջ:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Սեղանատան դռներից) Նախաճաշը պատրաստ է:

ՌՈՌՈՒՀԻ – Գնանք: Հայրիկն իսկույն կգա: Դու պատրաստ ես քո հիմարությունները թաքցնել նրանից:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ես ախորժակ չունեմ:

ՌՈՌՈՒՀԻ – (Ատելությամբ լի մի հայացք ձգելով Մարգարիտի վրա, անցնում է սեղանատուն):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Մնում է քեմի ձախ կողմում մտածմունքների մեջ):

ՏԵՍԻԼ 4

ՄԱՐԳԱՐԻՏ, ԱՆԴՐԵԱՍ, ԲԱԳՐԱՏ ԵՎ ՍԱՂԱԹԵԼ

Վերջին երեքը ներս են մտնում նախասենյակից:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Մի հակառակիր ինձ: Ինչպես ասում եմ, այնպես էլ պետք է լինի: Կրակը յուղով չեն հանգնիլ:

ԲԱԳՐԱՏ – Եթե միայն կրակ է: Դատը մենք կտանենք, քանի որ նա փաստեր չունի: Թող պահանջի օրենքով: Երբ քաղաքացիական դատը կվերջացնենք, մեր կողմից կսկսենք նրա դեմ քրեական դատ: Այս անհրաժեշտ է քո, իմ և մեր ամբողջ գերդաստանի պատվի համար:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Որ վզովս թոկ զցես, նրա հետ դատի չեմ դուրս գալ:

ԲԱԳՐԱՏ – Հայր, մանուկ հասակից քեզնից անդադար լսել եմ, որ քո հարստությունը վաստակել ես արդար քրտինքով:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Գրգովելով) Ասել եմ, Էլի եմ ասում, բայց դու քիչ կրկնիր: Այդ տղան ինձ զրպարտում է, բայց ես Էլի ուզում եմ նրա հետ հաշտվել:

ԲԱԳՐԱՏ – Չեմ հասկանում, բոլորովին չեմ հասկանում:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Սաղաթել, զնա, զրասենյակից մի մարդ ուղարկիր, որ շուտով նրան կանչեն այստեղ:

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Գնում է նախասենյակի դռնով):

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Նոր միայն նկատում է Մարգարիտին, որ ամբողջ ժամանակ, կանգնած ձախ պատի տակ, ուշադիր դիտում է հորը): Ա, դու ակա՞նջ էիր դնում: Տեր Աստված, մի բոլոր հանգստություն չունիմ: Կարծես, ամենքն երդվել են ինձ խելքից հանել:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ներիր հայրիկ, ես հեռանում եմ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Լավ, դու Էլ մի նեղանար: Ես մեղավոր չեմ, եղբայրդ է ինձ կատաղեցնում: Բայց ոչ դու Էլ պակաս չես, դու Էլ մորդ պես ինձ չես սիրում, դու ատում ես ինձ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Անչափ վշտացած) Հայրիկ...

ԵՐԱՆՈՒՀԻ – }

ՈՈՉԱԼԻԱ – } Երևում են սեղանատան դոների մեջ:

ՏԵՍԻԼ 5

ՄԱՐԳԱՐԻՏ, ԱՆԴՐԵԱՍ, ԲԱԳՐԱՏ, ԵՐԱՆՈՒՀԻ ԵՎ ՈՈՉԱԼԻԱ

ԱՆԴՐԵԱՍ – Կորիր, ես քո հայրը չեմ, դու խորք ես ինձ համար: Ես այս տանն օտար եմ, օտար, իմ մասին մտածող չկա: Ես ձեր աշքում մի համբալ եմ, ուրիշ ոչինչ...

ՈՈՉԱԼԻԱ – Գոնե իմ մասին, հայրիկ, իրավունք չունիս այդ ասելու: (Առաջ է զալիս):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ա, եկան, հավաքվեցին: Գնա, քեզ Էլ եմ ճանաչում: Դու այն ժամանակ ես մտածում իմ մասին, երբ հարկավոր է պարտքերդ վճարել մազագիններին: Դուք ինձ կերաք, քանդեցիք (Հետզիետե ավելի ու ավելի զրգովելով): Ես ոչ ոքի համար մարդ չեմ, ոչ ուրիշների, ոչ իմ տնեցիների: Ամենքն ինձ համարում են ոսկու տոպրակ, ուրիշ ոչինչ: Հարգում են երեսանց, իսկ հետևից